

21 - Shi

Redaktore letrare: O. OSMANI
Thyerja grafike: R. PAPAVASILI
Vizatimet: SEB SUPPA

2021 © Shtëpia Botuese e Librit Shkollor e RE
Rr. Mine Peza, 1/1, Tiranë
www.shblsh.com, www.besamati.com
ISBN: 978-99943-2-471-2

Besa MATI

EM

ose si lexohet ndryshe një shkronjë

Shtëpia Botuese e Librit Shkollor e Re

Kreu I

23 dhjetor 2022, ku ti do të mësosh se ngjyra e verdhë nuk është dhe aq e preferuar...

Emi i kishte shumë problem adresat. Ishte e habitshme se si një taksist mund të ngatërrohej aq shumë, në një qytet me sipërfaqe aq të vogël sa Tirana. E megjithatë, asnjë prej klientëve nuk i mërzhitej. Ai punonte për ta prej vitesh dhe gjithmonë i ndihmonte në mënyra nga më të çuditshmet. Por, po mos ta kishe pak mendjen, me Emin përfundojë nga rruga “Qemal Stafa”, te stadiumi “Qemal Stafa”! Fiks siç ndodhi sot në mëngjes, ku taksia e tij ndaloi “gozhdë” te kolonat përballë stadiumit. Dera e pasme u hap dhe prej saj doli me përtesë një këmbë, e mbështetur në një nga ato si ndoshta këpucë me takë të lartë, ose sandale, diçka si e verdhë transparente me gurë me ngjyra të ndryshme. Të isha unë, nuk do t’i kisha veshur kurrë ato këpucë, ndoshta prej ngjyrës së verdhë. Ngaqë e verdha me gurë të kuq... Gjithsesi, brenda taksisë nisën të sharat, që përfunduan me një “idiot!!!” dhe

Emin që bërtiti:

- Na le kalamajtë pa bukë!!!

Emi nuk kishte fëmijë fare. Ai jetonte vetëm dhe familja e tij në Tiranë ishin dy shokët e ngushtë. Në fakt, i ndodhte shpesh që klientët ta quanin “idiot”, por ai nuk mërzitej, ngaqë ata ishin klientë të rastit, e i fshinte në çast nga kujtesa.

Taksia vazhdoi ngadalë për nga “Shallvaret”. Si e premte mëngjes, trafiku nuk ishte keq. Emi hapi dritaren dhe e nxorri kokën jashtë, për t’iu kënaqur të ftohtit. Nga qejfi, për pak sa nuk u var i tëri nga dritarja, por e pengoi rripi dhe nuk e vazhdoi më lëvizjen. Pastaj, kur e mendoj, nuk iu duk ide dhe aq e mirë “cirku në makinë”. Shumë shpejt mbërriti te vendi i qëndrimit, ku pa humbur kohë shtriu sediljen*, u shtriq dhe uli kapelen mbi sy. Rehat siç ishte, filloi të murmuriste një këngë, ngaqë historikisht ashtu e vinte veten në gjumë. Ishte fantastike ta shihje se si flinte aq shpejt, sikur ta kishin stërvitur me vite në Japoni! Në Japoni, të gjithë flenë sa i mbyllin sytë. Nuk e kam kuptuar kurrë pse.

sedilje - fjalë zhargoni (e folur e një shtrese të ngushtë shoqërore ose e një grupi njerëzish të një profesioni, e cila ka shumë fjalë e shprehje të veçanta, profesionale, të huaja, të panjohura, të krijuara posaçërisht etj. dhe nuk kuptohet lehtë ose nuk kuptohet fare nga shtresat e tjera shoqërore) që përdoret enkas për ndenjëset e automjeteve.

Gjithsesi, për një minutë filloi të ëndërronte prej vërteti. Ëndrra iu bë sikur po lundronte në det me shpejtësi të hatashme, mbi një këpucë të verdhë gjigante, që ngjante si klompen* holandez. Këpuca kishte edhe timon, edhe radio-marrëse, edhe tabela si me gurë që pulsonin! Sa ktheu kokën pas, Emi e pa se po e ndiqte një tufë delfinësh, që kërcenin duke i treguar akrobaci të mrekullueshme. Aq pranë u afruan me Emin, sa nga përplasjet e bënë qull, që nga koka e deri te këmbët! Emi nisi të qeshte dhe delfinët i qeshnin akoma edhe më shumë! U shkrinë fare, aq gallatë ishte! Po kur nga tabela u dëgjua një tingull, një si: “Psss... Psss...”, Emi e hoqi vëmendjen prej tyre, se e kuptoi që duhet të komunikonte patjetër me radio-marrëse.

- Psss... Psss... Më dëgjon?

- Psss... Psss... Jam Fani.

- Hej, Fan, bukur delfinët, ë?

- Shumë, e dija që do na prisnin këtu.

Është super-vend për takime!

- Fan, si mendon, a t'i thërrasim nga shtëpia për darkë?

klompen - nallene. Këtu bëhet fjalë për nallanet e famshme holandeze, që ashtu si tulipanët janë simbol i Holandës.

- Psss... Psss...

- Fan, më dëgjon??

- Psss...

- Fani, thuaj: “Marrje!”

- Psss... Psss...

Emi u përmend dhe në të majtë të tij, pa dy sy të lumtur dhe një gojë shumë të madhe që po ia bënte: “Psss... Psss...”. Ishte Fani. Të dy qeshën dhe shtrënguan duart. Edhe Fani ishte taksist.

- Ta dish që isha me delfinët e të bëjnë të fala! Lashë takim që t’i gostisim për darkë.

- Hah, me të vërtetë? Shumë faleminderit, mezi po pres! Po, kush e di sa peshk do të na duhet... - tha Fani mendueshëm, sikur po llogariste me të vërtetë sasinë e peshkut. - Mos të na i marrin për keq, - vazhdoi ai duke e vënë dorën mbi zemër, - se kemi punë në darkë, e ndoshta vonohemi...

- Orën, vendin, Fani, e më vonë më tregon më shumë...

- Gjashtë e gjysmë, te fillimi i pedonales, te galeria.

- Shihemi më vonë! Mos harro t’i

porositësh turistët: “Have a nice day”*!

- “Have a nice day, M”*! - ia ktheu Fani dhe u largua me taksinë e tij.

Për Emin, nuk ishte keq vazhdimi i ditës. Taksia kishte shumë orare të rezervuara dhe si taksist që nuk mbante smart*, ai ia shtynte mjaft mirë. Për çudi, asnjëherë nuk e ngatërronte adresën e vendtakimit. Adresa e mbërritjes pastaj... “Para, pastaj djathtas...”, “Tani, djathtas...”, “Kujdes, shofer!”, “Mossss...”, “Mbaje, mbaje...” dëgjoheshin nga navigatorët-klientë, të cilët e ndihmonin gjithmonë. Por, çudia më e madhe ishte që asnjë prej tyre nuk i dilte nga fjala: ata gjendeshin gjithmonë në orën e caktuar, në vendin e caktuar. Në fakt, Emit as që i shkonte ndër mend se mund të ndodhte edhe ndryshe, madje habitej kur kolegët i ankoheshin për klientë gjoja “të papërgjegjshëm”, që nuk u paraqiteshin në orar. Gjithsesi, rreth orës gjashtë e gjysmë i kishte kryer të gjitha rrugët* dhe si e parkoi makinën, u bë gati për takimin në galeri. Fanin e dalloi që larg, ngaqë ishte djali më i gjatë dhe... nga ngjyra e kapeles

Have a nice day M*! (ang., Hev ë najs dei Em!) - Kalofsh një ditë të bukur M!
smart (ang., smart) - i/e mençur. Fjalë zhargoni për të treguar telefonët e mençur.
“i kishte kryer të gjitha rrugët” - shprehje e zhargonit të taksistëve për të treguar se kanë mbaruar punë për atë ditë.

dhe e çantës, ngjyrë që e vlerësoi si “ngjyrë të ditës”: e verdhë, shumë e verdhë.

Si mori frymë thellë dhe me mendjen ende tek e verdha, Emi hyri në pedonale.

- Fani, di gjë për domethënien e ngjyrës së verdhë? - e pyeti shokun kur iu afrua.

- Ka shumë studime për ngjyrën e verdhë, por më qartë mbaj mend atë të vitit 1713, ku...

- Fan, ishte shaka, - ia preu shkurt Emi, - ma tregon më vonë studimin. Tani më thuaj, përse jemi këtu?

Fani pa përreth. Nuk është se merrte pjesë shpesh në “eksperiencën e pedonales”, sidomos në datën njëzetë e tre dhjetor. Me siguri ngaqë nuk i kishte qejf gjithë ata njerëz, të ndezur për sheqer dhe mish në zgarë. Në këtë muaj ai nuk i kishte qejf as shitësit, madje as piktorët e stolave që i njihte mirë. Aty i pëlqenin vetëm fëmijët me patina, që dredhonin mes njerëzve dhe qenushët me hundët lart, që nuhatnin mishin e preferuar. As dritat me ngjyra nuk i dukeshin keq.

- Në orën shtatë te galeria ka një konkurs

arti, - tha Fani. - Juria ka vendosur që fituesi të mos jetë ai me punën më të mirë. E dinë se cila punë e meriton të fitojë, por kanë një tjetër të preferuar dhe duan që çmimi t'i shkojë atij. Këto i mësoi Lira. Mësoi edhe që puna më e mirë është e Tutushit. Të kujtohet? Ai djali me syze që e ndihmuam të “21-shi*”...

Emi pohoi me kokë. Normal që e kujtonte shumë mirë ngjarjen, por nuk e dinte që Tutushi ishte artist.

- Shih se çfarë kam në çantë... - ia bëri Fani dhe e hapi me kujdes çantën, që ishte fryrë nga kartmonedhat pesë mijëshe. - Plani është ky: unë po i mbush mendjen “pedonalësve” që të hyjnë në galeri, e pastaj drejt e te puna e Tutushit. Po i udhëzoj për atë që duhet të bëjnë, po e di që do t'ia dalin. Nuk ka për të qenë e vështirë... - qeshi ai dhe tundi çantën. - Ti, do shkosh aty i pari dhe pas teje do të vijmë gjithë dashamirësit më të rinj të artit. Sigurohu të të gjejnë te puna e Tutushit dhe rri e shih spektakël pastaj!

Emi nuk foli, por e kuptoi se si do shkonte historia. Nuk iu duk ide e keqe dhe

gjithmonë i pëlqente të ndihmonte një artist, sidomos për t'i ngritur moralin. Prandaj i dha dorën shokut dhe mori për nga dera e “Galerisë së Arteve”.

- Em, edhe diçka... - e ndaloi Fani si me gjysmë zëri. - Kjo, është për kokën tënde...

Dhe sikur mos të kishte asgjë të keqe, i zgjati kapelen e verdhë.

Emi u shtrembërua. E urrente ngjyrën e verdhë. Edhe taksinë e kishte lyer të zezë. Por, s'kishte dyshim që plani i Fanit ishte i menduar mirë: me kapele të verdhë, ai do dallohej shumë, shumë lehtë. Kështu që, bëri-ç'bëri, e hoqi kapelen e tij dhe vendosi me mërzi ngjyrën e ditës. Ashtu duke u munduar që ta harronte sa më shpejt, më në fund hyri brenda ndërtesës.

Në galeri ishte ftohtë, tepër ftohtë. Mermeri i pllakave të dyshemesë sikur i shkonte artistikisht të ftohtit akull. As që bëhej fjalë për t'u zhveshur, madje dhe Emi e rراسi kapelen më fort në kokë. Ngjiti shkallët për në katin e dytë dhe ndaloi të shihte rreth e rrotull. Në sallë nuk ndodheshin dhe aq

njerëz, e çdo gjë i ngjau ndryshe nga hera e fundit që kishte qenë aty. Gjithsesi, i pëlqeu qetësia dhe nisi të kontrollonte për të gjetur Tutushin.

Në mure ishin mbërthyer fotografi e montazhe, pak piktura dhe një pjesë ishte me vizatime me laps, po fiks si ato që krijojnë fëmijët e vegjël. Pranë tyre rrinte i menduar një burrë i moshuar. Më nga larg, dëgjohej një zë i rreptë, që ndoshta vinte nga ndonjë televizor i vjetër. Fotografitë e ekspozuara kishin ngjyra shumë të bukura, po në fakt, Emi nuk e kuptoi se çfarë po tregonin. Ai kuptoi vetëm se ekspozita nuk kishte temë të caktuar dhe si eci djathtas, përshëndeti me kokë dy gra të reja, meqenëse u kaloi shumë pranë. Më tej, në të majtë, pa dy djem poshtë një instalacioni*, që i ngjau si hipopotam ose si kafshë parahistorike. Nuk ishte keq, sidomos po ta stolisje me drita te pjesa e bishtit. Si dëgjoi ca të qeshura, Emi ktheu kokën dhe pa dy vajza që për t'u ngrohur po i fërkonin krahët njëra-tjetrës. Sa e pa Emin, njëra prej tyre i zgjati për të pirë nga një shishe, por Emi

instalacion - në këtë rast bëhet fjalë për vepër arti pamor, që përfshin objekte, e që mund të vendoset edhe në ambiente të jashtme. Kuptimi i foljes instaloj, është vendosja e pajisjeve teknike, aparateve, mjeteve etj., aty ku ato duhet të punojnë.

ia ktheu me një fytyrë keqardhjeje e pastaj ia bëri me gisht: “Jo-jo”. Kurse unë, me siguri që do kisha dashur aty për aty një çaj të nxehtë, ose më mirë kakao apo çokollatë. Nejsë, në mes të sallës ndodheshin edhe grupet televizive, që po rregullonin pajisjet. Një spikere me mikrofon në dorë, po i lutej si me të qarë kameramanit që t’i jepte pallton e tij, e ai po shkrihej gazit. Spikerja tjetër ia nguli sytë Emit fiks sikur donte t’i fliste, por Emi vazhdoi kërkimin, e për pak sa nuk e humbi një derë pa derë, që të fuste në një dhomë të errët. E sa hyri brenda saj, nisi të buzëqeshte i kënaqur...

Në dhomë kishte tre ekranë, ku projekttoheshin figura që shoqëroheshin me muzikë. Gjenerimi i figurave dhe ndryshimi i ngjyrave ishte pothuajse hipnotizues. Ngjyrat krijonin forma që lëviznin sipas muzikës, pastaj shndërroheshin e zhdukeshin, duke u rikthyer për të të befasuar. Një pikë e kaltër shumohej si qelizë, qelizat rridhnin drejt tokës, përhapeshin si rrjet, shndërroheshin në yje e të afroheshin sikur donin të të përpinin.

Nga muzika e qetë e nga ngjyrat aq të pastra, Emi e ndjeu se mund ta zinte gjumi, aq rehat po ndihej. Po këtu kishte ardhur për punë, kështu që u përmend dhe filloi të kërkonte me vendosmëri në errësirën e dhomës.

Pranë tij, të ulur këmbëkryq në dysheme, ishin ndoshta dy vajza dhe një djalë. Në këmbë ishte një zonjë me një vajzë dhe një djalë të vogël, në mur ishin të mbështetur ndoshta dy djem, pastaj një vajzë dhe një djalë me çantë në sup. Pastaj dy burra, dy vajza... Po ta shihje hollë-hollë, dukej qartë se gjithë vizitorët e galerisë ishin ngushtuar aty. Emi vazhdoi me kujdes për nga fundi i dhomës, kur papritur, drejt tij u shfaqën si nga hiçi dy forma të vogla shkëlqyese, që reflektonin dritë të bardhë, po aq fort, sa Emi mbajti frymën dhe e pyeti veten: “Po këto çfarë janë?”

“Këto janë syzet e Tutushit! Ky është Tutushi dhe kjo është puna e Tutushit!”, i foli Emi një zë brenda vetes dhe e përmendi përfundimisht.

Me të vërtetë që ishte Tutushi. Me sa dukej, ai nuk donte që të binte në sy, e prandaj

ishte strukur në cepin e dhomës, nga ku shihte fytyrat e spektatorëve të ndriçoheshin prej ngjyrave. Si e kuptoi që e gjeti atë që po kërkonte, Emi doli nga dhoma i lehtësuar, ngaqë puna që i pëlqeu më shumë, ishte e shokut të tij. I mbështetur në murin pranë “derës”, ai e rregulloi më mirë kapelen dhe kur mendoi për atë që do të ndodhte, i erdhi për të qeshur.

Tani në sallë kishte më shumë njerëz dhe sikur ishte më ngrohtë, edhe pse të dyja vajzat ishin mbërthyer më fort me shallë. Pak nga pak zërat e të pranishmëve nisën të gjallërohen dhe grupet televizive, si u morrën vesh me njëri-tjetrin, orientuan me saktësi drejtimin e objektivëve. Spikerja e parë zhveshi pallton, nxorri një pasqyrë dhe rregulloi flokët me duar, kurse spikerja tjetër piu pak ujë dhe e ia rrsi shishen kameramanit në xhep. Disa fotografë vrapuan drejt shkallëve, nga ku u dëgjuan menjëherë dhe thirrjet: “Gati! Jepi! Erdhën! Erdhën...”. Në katin e dytë po ngjitej juria.

Aparatet nisën të shkrepeshin dhe pak

e nga pak, në drejtimin e shkallëve u shfaqën anëtarët e jurisë, që ecnin të gjithë ngadalë dhe që ngjanin të veshur njëllorj. Asistentët po ashtu. E bardhë, e zezë, e bardhë, shall me vija, flokë të lyera, syze me skelet të kuq, këpucë të zeza, blu dhe... Hmm... Këpucë të verdha transparente, me gurë të kuq shkëlqyes?!

Emi u shtrembërua. As që ishte e nevojshme ta ngrinte shikimin për të “zbuluar” fytyrën e parë të mëngjesit. Si i rënë në kurth, ai vetëm errësoi sytë dhe e pranoi që s’kishte se çfarë t’i bënte këtij takimi surprizë. Çuditërisht edhe gruaja që mbante këpucët, ia nguli sytë e habitur, po pastaj i lëshoi një nënqeshje përbuzëse dhe si fitimtare, ia bëri me shenjë kameramanëve që të përqëndroheshin tek ajo. E kur nisi ta lexonte vendimin e jurisë, me zërin e saj e mundoi akoma edhe më shumë Emin, që për fat, shpëtoi shumë shpejt.

Papritur, vëmendja e të pranishmëve u tërhoq nga një zhurmë, që vinte nga jashtë dhe që nuk përcaktohej dot nga se po krijohet. Zhurma u afrua edhe më, e hapi derën e

galerisë dhe shpërtheu me forcë në hollin e katit të parë. Për pak, ra qetësi dhe ngjau sikur pushoi, po pastaj zhurma lëvizi edhe më vrullshëm për t'u ngjitur në katin e dytë. Nga çfarë dëgjuan, spikeret u panë me habi dhe kameramanët u duk se patën frikë për pajisjet e çmuara. Juria shtangu, kur pa përballë vetes një turmë njerëzish, që vërshoi brenda aq pakuptueshëm, e që tani nuk po fliste as edhe një fjalë! Rreth një qind e pesëdhjetë vetët që pushtuan sallën, nga vështrimet që po hidhnin dukej sikur po kërkonin diçka, diçka si një kapele të verdhë që rrinte e vendosur mbi një kokë. Midis qetësisë së jashtëzakonshme, Emi qeshi me zë të lartë. Ishte me të vërtetë sikur dha një sinjal, sepse njëqind e pesëdhjetë vetët u turrën si të çmendur drejt tij dhe hyrjes së dhomës së errët.

“Bravoooo!!! Bravoo!!!”, “Tutushi, Tutushi!!” filluan ata të brohorisnin dhe nga dhoma doli mbi duart e tyre “një Tutush” i hutuar, e me syzet që i rrinin ende mbi hundë.

“Bravo artisti!!!”, “Gjenial!”, “Fantastik!!!” dhe parullat e njohura

shoqëroheshin me duartrokitje aq të zjarra, sa në galeri nuk ishte më ftohtë!

Edhe pse çdo gjë që ndodhi nuk pritej, spikeret e kuptuan shumë mirë se çfarë duhet të bënin. Ato morrën guxim dhe u sulën për të punuar, duke çarë mes turmës që të intervistonin Tutushin. Ndërkohë kameramanët kërkonin vetëm njerëz, që t'u ngjiteshin mbi supe dhe me çdo kusht të filmonin artistin e adhuruar. Nga duart e artdashësve u shpalos dhe një reklamë, ku me shkronja të mëdha ishte shkruar "TUTUSH", emri i njeriut që ishte më i çudituri nga të gjithë, e që në fakt, quhej: Ilir.

Kaq ishte. A do ta zhgënjeje ti këtë turmë, duke shpallur një fitues tjetër përveç Tutushit? Unë do kisha patur frikë që ta bëja. Edhe juria pati frikë dhe shumë shpejt, pas një gjoja konsultimi, këpucët më të shëmtuara në univers shpallën fitues të konkursit pa një, pa dy Tutushin.

Emi e hoqi kapelen dhe nisi të kërkonte Fanin, që e gjeti jashtë, të ulur te shkallët.

- Ç'kemi, Fani?

- Ja, hiç, më duket se na erdhi koha për te delfinët, - ia bëri ai duke u shtriquar.

- Hah, jam gati dhe unë! Po, bravo Tutushi! Duhet t'i porositim diçka për taksitë, ta kemi kur të bëjmë rrugë të gjata. Një palë kufje në vesh dhe klientët do nisen për qejf në...

- Unë po nisem në shtëpi një herë, - e ndërpreu Fani dhe i zgjati dorën. - Natën, shok, ishte shumë bukur. Faleminderit! Shihemi nesër e flasim për ngjyrën e verdhë...

- Hah! Natën, Fan! Të fala "shpirtit" tënd!

- Edhe ti, edhe ti!

Emi mori frymë thellë dhe vazhdoi të ecte drejt "shpirtit" të tij, të parkuar nën pishat e larta të bulevardit. Mbas pak u gjend poshtë shtëpisë, ku vuri re se ndryshe prej vetes, rrugës "Frederik Shiroka" nuk po i flihej fare. Si e parkoi makinën, e me mendjen te gjumi, Emi eci drejt shkallës së pallatit, duke menduar për ngjyrat e Tutushit, format e muzikat, të cilat po e tërhiqnin aq butësisht drejt krevatit. Por, sa bëri gati gishtin për te butoni i ashensorit,

papritur një zë metalik e shkuli me forcë nga gjithë ai ëndërrim.

- Em, mos e pi ujin e rubinetit!

Emi u drejtua me mërzi nga zëri dhe pa Rubinin, i cili banonte dy kate poshtë tij.

- E di ça' më thanë çunat që kanë hedhur te depozitat e ujit? - vazhdoi ai pa të keq.

Emi shtrembëroi fytyrën. As që donte t'ia dinte. I bëri shenjë Rubinit që të pushonte, e si e ngjeshi më shumë kapelen, hyri në ashensor. Dontë vetëm krevatin. Për ujin do të mendonte nesër.

Gjithsesi, unë do t'ia kisha thënë një faleminderit Rubinit.

Përmbajtja

Kreu I

23 dhjetor 2022, ku ti do të mësosh se ngjyra e verdhë nuk është dhe aq e preferuar... 7

Kreu II

31 dhjetor 2022, ku Emi për pak përлотet, ndihmon dikë me peshë dhe merr një telefonatë shumë shqetësuese... 24

Kreu III

1 janar 2022, ku dy mashtrues duan të “shkatërrojnë” festën e vitit të ri dhe të mërzhitin pesëqind e ca vetë... Ndërkohë Emi miqësohet me një kafshë gjigante... 42

Kreu IV

23 janar 2023, ku ti do të mësosh se janari është muaji më i keq për taksistët... 63

Kreu VI

15 shkurt 2023, ku Emi e kalon gati gjithë ditën duke bërë thashetheme në taksi... 99

Kreu VII

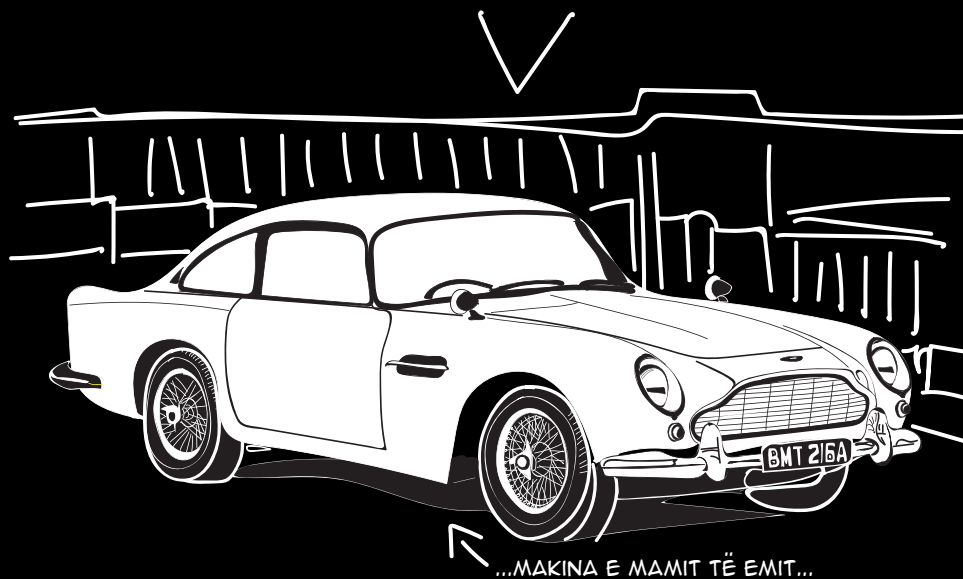
15-16 shkurt 2023, ku Emi mendon
për energjinë, forcën, fuqinë dhe fushën... **120**

Kreu VIII

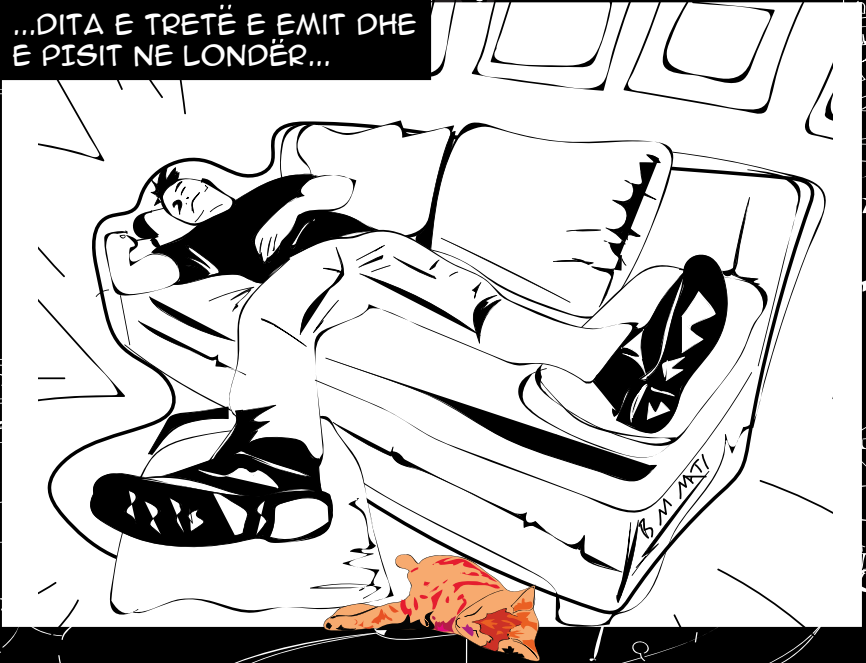
16 shkurt 2023, ku gati të gjithë
bëjnë plane që nuk u ecin... **132**

Kreu IX

16 shkurt 2023, ku Emi dhe Arta e kuptojnë
se ka ardhur koha për të shkuar me pushime... **141**

...DITA E TRETË E EMIT DHE
E PISIT NE LONDËR...

EMI

FANI

LIRA

(NË FOTOGRAFINË
QË KA MË SHUMË BEZDI...)

...KËTU MË POSHTË ISHIN
FOTOGRAFITË QË EMI ILL
LUT MAMIT QË T'I HIQTE...

ARTA

VIZATIM IM, I GJYSHES
SË FANIT DHE NJËRIT
PREJ BINJAKËVE
PESË VJET
MË VONË...

VIZATIM IM,
I NJËRIT
PREJ BINJAKËVE
DISA DITE
ME PARË...

MAMI
I EMIT
NË
TELEFON...

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

B. M. Mati

Em : roman / B. M. Mati ; red. Oriana Osmani.

– Tiranë : SHBLSH e Re, 2021

158 f. : me il. ; 14x21 cm

ISBN 978-99943-2-471-2

1.Letërsia shqipe 2.Romane

821.18 -31

SHBLSH e RE - Rr. Mine Peza, 1/1, Tiranë

www.shblsh.com / +355 4 2222 3633

